

Čís. 917.

Dozorce vězňů požívá ochrany § 153 tr. zák.

(Rozh. ze dne 7. září 1922, Kr I 690/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 27. března 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle § 153 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Co se týče důvodu dle § 281 čís. 10 tr. ř., jímž zmateční stížnost uplatňuje, že dozorce vězňů nepožívá ochrany dle § 153 tr. zák., poněvadž prý není veřejným úředníkem, dlužno odepřítí zmateční stížnosti oprávněnosti. Veřejným úředníkem ve smyslu § 153 tr. zák. dlužno vzhledem k definici pojmu úředníka v druhém odstavci § 101 tr. zák. rozuměti každého, kdo přímým nebo nepřímým veřejným příkazem, přísežně nebo bez přísahy je zavázán, obstarávati záležitosti vlády. Pojmu záležitosti vlády odpovídá souhrn zařízení veřejného práva, jimiž upraveny jsou záležitosti veřejné t. j. takové, které se dotýkají bezprostředně celku neb aspoň jistého kruhu státních občanů, a jimiž státní občané podrobeni jsou nařízením, k tomu cíli nutným. K záležitostem vlády náleží zcela nepochybně zejména i záležitosti, spadající v obor trestního soudnictví, vykonávaného státem, a není konečně příčiny k pochybnostem v tom směru, že i dozorce vězňů, vykonávaje v této své vlastnosti dozor nad vězni, jemu jako služební povinnost uložený, obstarávati takto záležitosti vlády. Nesejde jmenovitě ani na tom, že při jeho úředních výkonech stránka tělesná převládá nad stránkou duševní; zákon v tom směru nijak nerozeznává a nečiní pojmy »veřejného úředníka« a »obstarávání záležitostí vlády« odvislými od předpokladu, by v prvém směru šlo jen o osoby vyššího předběžného vzdělání pokud se týče vyšší inteligence duševní vůbec, v druhém směru pak o úkony předpokládající toto vyšší vzdělání nebo vyšší inteligenci čili takové, které přicházejí k místu buď výhradně nebo převážně činností duševní. Právem uznal proto nalézací soud dozorce vězňů ve státní věznici na Pankráci, Aloisa R-a již vzhledem k povaze služeb, na něm státem požadovaných a jím plněných, za veřejného úředníka ve smyslu § 153 tr. zák. a nebylo potřebí, aby byl svůj výrok v tomto ohledu zvlášť odůvodňoval.

Čís. 918.

Jde o pokus podvodu, měl-li pachatel na cestách padělané cestovní povolení, třebas ho nebyl použil.

(Rozh. ze dne 7. září 1922, Kr I 1006/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne